

ВИКЛАДАЧ ЯК СУБ'ЄКТ ПРОЦЕСУ РАЦІОНАЛІЗАЦІЇ СПІВПРАЦІ НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ ІЗ РОБОТОДАВЦЕМ У ПИТАННІ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ ВІДПОВІДНО ВИМОГАМ РИНКУ ПРАЦІ

Вимоги сьогодення до освітньої галузі ставлять завдання реагувати на них не лише перед навчальним закладом як установою, а й перед кожним викладачем як суб'єктом навчального процесу. Зважаючи на самоврядність університету в питаннях організації навчального процесу і застосуванні методик підготовки кадрів, ключова роль викладача у підготовці фахівців рівня відповідного вимогам часу є очевидною.

Вміння виявляти головні на поточний момент вимоги ринку праці до фахівців економічних та юридичних спеціальностей є важливим елементом високого рівня кваліфікації сучасного викладача вищого навчального закладу відповідного профілю. Централізований моніторинг вимог ринку праці та спрямування професійної діяльності викладача у відповідному напрямку створює додаткову ланку у відносинах між викладачем і студентом, що призводить до відсутності мобільності в оволодінні інформації про поточну кон'юнктуру ринку праці та реагуванні на неї. Інноваційні підходи у навчальному процесі мають ініціюватися саме викладачем як фахівцем відповідної спеціальності, зважаючи на особливості вимог ринку до майбутнього фахівця. Тому актуальним є питання про координацію роботи викладачів різних навчальних дисциплін у питанні якісної підготовки фахівців. Для координації роботи у тому напрямку слід аби відбувалася система консультацій між викладачами в «робочому режимі» в рамках системи, котра може розроблятися і вдосконалюватися у ході щорічної внутрішньо університетської конференції. Завдяки конференції є можливість розробити системність консультацій у «робочому режимі» на період між конференціями. Це дасть змогу відпрацювати системність подачі студентам інформації у рамках різних навчальних дисциплін і спільно викладачам різних дисциплін добитися того, аби у студентів виробилося свідоме розуміння доцільності старанного вивчення запропонованих обов'язкових дисциплін та не виникало питання доцільності засвоєння тієї чи іншої дисципліни.

Зрештою найголовнішою проблемою у підготовці фахівців рівня кваліфікації відповідного до вимог ринку праці є організація співпраці у рамках «трикутника» викладач—роботодавець і студент—роботодавець, пов'язуючою ланкою якого має бути викладач, котрий реалізує свою функцію, працюючи безпосередньо і регулярно зі студентами. Ключовою роль викладача у тому «трикутнику» є не лише зважаючи на те, що він надає майбутньому фахівцеві необхідні в роботі знання, уміння й навички, а й у можливості в ході регулярного контакту виявити особливі здібності та схильності студента до виконання того чи іншого виду робіт. У ході консультацій у «робочому режимі» можливим є координування між викладачами різних дисциплін індивідуальної роботи зі студентами, аби той процес дозволяв якомога повніше студентові реалізувати себе.

Оскільки на сьогодні діяльність у сфері працевлаштування випускників відбувається доволі неорганізовано, для навчального закладу є доцільним взяти на себе ключову роль у її впорядкуванні. Головною проблемою працевлаштування випускника є його неготовність до відповідальної праці (відсутність почуття трудової дисципліни) та нестача системної інформації про можливості працевлаштування і від того дезорієнтація. Високий рівень трудової дисципліни найефективніше можна відпрацювати у невеликому колективі, тобто небагаточисельній трудовій організаційній одиниці. Посилена і високо систематизована індивідуально-консультаційна робота, котра має посідати місце не менш важливе у навчальному процесі ніж інші види навчально-методичної роботи, може сприяти вихованню у студента почуття трудової дисципліни і стимулювати його до підвищення самоорганізації.

*В. В. Сгадова, канд. пед. наук, доц.,
кафедра педагогіки і психології*

РОЗВИТОК У СТУДЕНТІВ ДОСЛІДНИЦЬКИХ УМІНЬ

Проблема якості підготовки кваліфікованих кадрів завжди була однією з найважливіших для вищої школи. Процеси демократизації, гуманізації та духовного відродження суспільства зумовили позитивні зміни в діяльності вищих навчальних закладів, які не обмежуються орієнтацією на передавання визначеної суми знань, а спрямовують свої зусилля на значне підвищення творчо-